

INLEIDING

De 15^e nieuwsbrief van de Initiatiefgroep Dionysius ligt voor u. Een belangrijk deel van deze brief wordt ingenomen door de tekst van de preek van diaken Ingo Molenaar, die hij heeft gehouden bij zijn afscheid als pastor van de parochie van de H. Familie in 't Kruis.

SjaakStegers vertelt hoe hij dit afscheid heeft ervaren. Ook van hem is een stuk over het rozenkrans bidden, passend in deze Mariamaand.

Verder vindt u informatie over diverse mogelijkheden van vieren in onze regio, en dat zijn er heel wat! Op meerdere plaatsen zijn veel mensen steeds bezig om mooie en goede vieringen voor te bereiden. Ook wij zijn weer bezig met het voorbereiden van de adventsvieringen.

Er is een stuk van Cor Smit over de Joodse feesten van dit jaargetijde.

Wij zouden het zeer op prijs stellen, als u als lezer van de nieuwsbrief zelf iets wilt publiceren. Het e-mailadres vindt u elders in dit nummer.

VAN ONZE VOORZITTER

Lieve mensen,

U leest alweer een nieuwsbrief van de IGD en waarom toch steeds deze brieven?

Gebeurt er ook wat nieuws?

Ja, gelukkig wel, net zoals de seizoenen mee veranderen aan de bedoeling van de Schepper, zo veranderen ook wij als IGD-ers met onze bijeenkomsten, vieringen of thema-avonden.

En net zoals de seizoenen wel eens verrassend vroeg starten of juist eindigen, of dat er in ene een hele mooie zomerse dag in de herfst zit, zo willen wij er ook zijn.

We mogen terugkijken op een verrassend mooie themadag, fijne adventsvieringen en Agapeviering, een spontaan opgezette 40dagentijd viering, etc.

Iedere keer weer weten we ons geïnspireerd om te vieren of samen te komen en ook het komende seizoen willen we eigentijdse invulling geven aan katholiek leven of beleven.

Zeker willen we u hierin betrekken en hopen dat u met verrassende ideeën komt, want wees eerlijk, "samen kerk" zijn kan nog steeds anno 2006.

Ik nodig u uit om mee te durven, om te denken in mogelijkheden en niet in beperkingen te blijven tobben.

Groet en veel lees plezier.

Peter Appel

EEN ZEGEN

Al wat een mens geluk kan geven
draag je van binnen met je mee;
zoek het niet hoog of over zee
het staat al in je hart geschreven.

Een stem is het, ons doorgegeven,
Die zegt; Ik zal er zijn voor u.
Laat je gezeggen, hier en nu,
En kies de ware weg ten leve.

Wie antwoord aan de stem durft geven,
weet zich geborgen en bemind,
ontvangt de vrijheid van een kind
en wordt voor anderen een zegen!

AFSCHEID INGO MOLENAAR,

Zondag 3 september vond ik in Zweden eindelijk een katholieke kerk die open was en waar om 11 uur een dienst was. Tot mijn grote verbazing bleek dat uit een communiteit van Franciscanen een priester officieel aangesteld werd als pastoor van die parochiekerk. De sleutel van het tabernakel werd plechtig overhandigd en hij kreeg de zegen van de bisschop die een warm mens bleek te zijn zonder overbodige drukte en die na de viering door veel parochianen aangesproken kon worden. Heel bizar dat juist op deze dag in Zweden een nieuwe pastor aangesteld wordt, daar waarop hetzelfde moment in 't Kruis een pastor afscheid neemt, omdat het beleid van de bisschop in Haarlem het hem onmogelijk maakt te kunnen functioneren op de manier zoals de pastor dat zelf graag zou willen. Werken als pastor kun je eigenlijk alleen goed doen als je volledig achter je werk staat en jezelf herkent in waar die kerk voor zegt te staan. Als je daarin bevestigd wordt door wat er iedere keer weer in de lezingen staat en je dat kunt waarmaken in het contact met de parochianen is het een zware maar dankbare taak. Werken op een manier die indruist tegen je gevoelens en je overtuiging, is slopend en dan moet je ter bescherming van jezelf de conclusie trekken.

Ik was behoorlijk geëmotioneerd tijdens die viering. Ik miste de overweging waarmee Ingo regelmatig als hij voorgaat de kerkgangers weet te boeien: grote kennis van de Bijbel, in staat het bijbelse thema van de zondag te vertalen in hedendaagse situaties, moedig en heel pastoraal. Persoonlijk was ik behoorlijk van slag en tegelijk blij dat ik de dienst had bijgewoond. Ik had een groot gevoel van solidariteit met pastores in vergelijkbare situaties. In mijn gebed heb ik God om

zegen voor de Kruisparochie gevraagd en de komst van een nieuwe, pastoraal ingestelde voorganger. Als IGD-er voel ik me medeverantwoordelijk vanwege de vele pelgrimerende gelovigen die we als geloofwaardig alternatief de Kruisparochie aangeraden hebben.

Na de dienst mocht ik het volgende lied zingen:

“Sancto sancto sancto, micorason te adoro, micorason te bendigo, sancto eres senior”

Vrij vertaald: “Heilige God vanuit het diepst in mijn hart bid ik knielend tot U, want U bent de Heer”

Ingo, bedankt voor je rol als pastor in ‘t Kruis. Je zal zeker veel van je pastorale mogelijkheden kwijt kunnen in je werk bij de politie. Hoopvol is het dat veel mensen in de Kruisparochie jouw richting en manier van geloofsbeleving in woord en daad willen voortzetten en het verhaal van Jezus willen doorgeven en voorleven.

Sjaak Stegers

VIERINGEN IN DE ADVENT

Even stilstaan op weg naar Kerstmis, even nadenken over de betekenis van deze voorbereidingstijd. Dat willen wij doen in drie vieringen in de advent en wel op **7, 14 en 21 december**. De avonden beginnen op veler verzoek om 19.30 uur en vinden plaats in Hugo-oord. Na afloop kunnen we samen nog even napraten. Er is koffie en thee. Noteer deze data nu vast in uw agenda en op uw kalender, want de volgende nieuwsbrief verschijnt in december

PREEK BIJ HET AFSCHEID VAN DIAKEN INGO MOLENAAR

In het jaar 590 werd de ex-burgemeester van de stad Rome tot paus gekozen.

De antieke beschaving liep op haar eind.

Vreemde volken stonden voor de poorten van de stad.

De keizer zelf zetelde in het Oosten, en liet in de westelijke helft van het rijk een enorm bestuursvacuüm ontstaan.

Ondanks al die problemen nam Gregorius (want om hem gaat het) de keuze aan, maar een paar maanden later schreef hij aan zijn beste vriend Leander: 'Het verborgen raadsbesluit van God heeft mij een oud schip te besturen gegeven. Van alle kanten dringen de golven erin binnen, en de vermolmde planken, die onophoudelijk door de stormen gebeukt worden, kondigen krakend de schipbreuk aan'.

Een oud en aftands schip, blootgesteld aan de golven...

Eeuwenlang hadden schrijvers het menselijk leven al vergeleken met een gevaarlijke reis, en christenen hebben dit motief overgenomen.

De zee was de gevaarlijke plek bij uitstek.

Daar huisden de monsters die de mens naar het leven stonden.

Op een schip kon de mens het vege lijf nog redden.

Voor een christen moest dat wel de kerk zijn: een wijkplaats voor bedreigde wezens, een ark als die van Noach, die leven redde temidden van de wateren van de zondvloed.

Maar ook die kerk bleek niet altijd even solide, en zelfs een paus kon blijkbaar echt bang zijn dat zijn kerk ten onder zou gaan.

Ik denk overigens dat de andere gelovigen in die tijd ook niet al te optimistisch waren.

En onvermijdelijk dringt zich dan de vraag op: Hoe is het eigenlijk met ons gesteld?

De kerkelijke gebondenheid neemt in Nederland nog steeds af. Het kerkbezoek loopt terug. Het aantal kinderen dat gedoopt wordt, neemt af.

De kerkelijke inzegening van een huwelijk wordt minder vanzelfsprekend.

Nu zijn we hier niet bijeen om elkaar met dit soort verhalen te ontmoedigen.

Maar we moeten de werkelijkheid wel onder ogen durven zien.

Het gesprek dat ik, inmiddels enige tijd geleden, (nou, gesprek!?) met de bisschop heb gehad, maakte duidelijk dat er rekening wordt gehouden met nog veel meer geloofsafval.

Soms heb je de indruk dat van het schip van de kerk nog maar een armzalig vlot is overgebleven; bijna alles is overboord geslagen, ... en Jezus slaapt.

Wat is het toch, dat mensen ondanks alles in zo'n kerk op de been houdt?

Er zullen wel meer redenen voor aan te wijzen zijn, maar een factor van onschatbare waarde is volgens mij de hoop, die verankerd is in een droom.

Dat is een heel gevaarlijke uitdrukking - ik weet het -, want dromen zijn bedrog.

Maar sommige dromen houden mensen overeind.

Sommige dromen zijn zelfs zo sterk, dat ze groepen mensen op de been houden en zo heeft de kerk al heel wat stormen overleefd.

Het is een droom die gewekt werd door een oud verhaal.

In dat verhaal gaat het om een mens zoals u en ik.

Maar die mens, Jezus van Nazareth, was zo verbonden met de Bron van alle bestaan zelf, dat Hij die Bron 'Vader' durfde noemen.

Die Bron dreef Hem voort naar alle plekken waar mensen in de knel kwamen.

Het verhaal van zijn leven werd de droom van velen die elkaar vasthielden.

Die mensen voegden hun eigen levensverhaal in het verhaal van Jezus.

De grote woorden van toen (we gebruiken ze niet zoveel meer) - genade, bevrijding, vergeving, verbond - hadden voor hen een levensnabije en direct ervaarbare inhoud.

Hun eigen levensgeschiedenis werd geschraagd door het besef dat God zelf, die Vader van Jezus, ook met hen, met hun kinderen, hun samenleving begaan was, niet omdat ze het door werken of prestaties verdiend hadden, maar zomaar, voor niets, gratis, uit genade (zeggen we dan).

Welnu, die grondovertuiging, dat geloof, dat jouw leven en samenleven, het wel en wee van jou en je kinderen, door God zelf aanvaard en dus bemind wordt, heeft mensen de eeuwen door op de been gehouden.

En ik denk dat dit besef van genade ook ons nog op de been kan houden.
Sterker nog: ik denk dat het oude verhaal waarin dit geloof ons bereikte, ook voor een volgende generatie nog altijd de moeite waard is.
Daarom gaat het me zo aan het hart, wanneer jongeren afhaken.
Ik begrijp het volledig, maar het gaat me aan het hart.
In de loop van de tijden hebben we het verhaal ingelijst.
We hebben er garanties voor geschapen, dat het goed zou worden doorverteld.
Daarom organiseerden we een kerk.
Maar nu hebben die garanties het verhaal waar het eigenlijk om gaat, platgedrukt.
Een ingewikkeld instituut met hoog en laag, met rechten en plichten, met een strakke hiërarchie heeft de aandacht voor zichzelf opgeëist.
Dat is absoluut niet de bedoeling,... zeer onbijbels, maar toch is het gebeurd; het gebeurt en het gebeurt weer!
Natuurlijk, een zekere organisatie is onvermijdelijk, want we kunnen er niet naïef op vertrouwen dat het verhaal vanzelf wel verder gaat.
De spontaniteit en creativiteit van mensen, ook van gelovige mensen, is beperkt, en vraagt wel eens om een steuntje in de rug.
Maar wanneer dat steuntje in de rug zelf alle aandacht gaat opeisen, en het verhaal overwoekert, dan is er iets grondig mis.
Dan verlaten mensen die kerk, soms op zoek naar het verloren gegane verhaal, op zoek naar leven gevende ervaringen.
Het evangelieverhaal van vandaag heeft iets bijzonders.
In het verhaal van vandaag gaat het om mensen, de leerlingen, die al in Jezus geloven, maar dat geloof is in de loop van de tijd op de een of ander manier vervlakt.
En wanneer dan de storm komt, worden ze toch bang.
Zal de boot het wel houden? Is de reddende kracht van God hun nog steeds nabij?Jezus slaapt.
Wanneer ze Hem wakker maken, blijkt Gods kracht toch nog vlakbij.

Want Hij gebiedt de wind en het water, en het wordt stil.
Maar tot zijn leerlingen zegt Hij met een vleugje verwondering:
'Waarom waren jullie toch zo bang? Hoe kwam het, dat je
geloof en je vertrouwen weg waren?'
Eigenlijk was het allemaal niet nodig geweest.
In Jezus hadden ze Gods reddende kracht heel dichtbij
geweten.
In Hem hadden ze ooit die bron van alle leven zelf ervaren.
Maar gebeurtenissen in het leven kunnen een mens
overspoelen.
Ervaringen waarvan je zweert dat ze je altijd zullen bijblijven,
kunnen verbleken.
Soms schijnen alle elementen samen te spannen om je je
geloof te ontnemen.
Dan voel je je als de leerlingen in een zinkende boot of als Job
op de mestvaalt. Ethische aansporingen tot toch geloven in het
instituut dat het allemaal zo voortreffelijk bedoelt, helpen dan
niet. Ze werken eerder averechts.
Wat dan nodig is, de genade waarop je dan bent aangewezen,
is de ontmoeting met mensen die hun geloof niet verloren, en
het simpelweg in praktijk brengen.
Grote woorden hebben geen enkel nut.
Wel mensen die hun leven in de waagschaal stellen omdat ze,
geïnspireerd door het levensverhaal van Jezus, juist die
plekken opzoeken, waar het leven geweld wordt aangedaan.
In zulke crisisperiodes wordt het geloof beproefd.
Het wordt verwezen naar waar het eigenlijk om gaat: geloof in
Gods reddende en bevrijdende kracht midden in onze wereld.
Het gaat niet om de macht, de invloed of het aanzien van een
instituut, niet om de redding van het schip, maar om het geloof
in Gods nabijheid, zelfs in een vliegende storm.
Juist wanneer alle vertrouwde zekerheden je ontvallen, en een
nieuwe oriëntatie noodzakelijk wordt, juist dan is God ter
plekke, heel onverwacht. Ook hier.
AMEN

DROOM

Droom van vriendschap voor de rest van je dagen
Droom van een einde aan alles wat scheidt
Droom van een leven in goede gezondheid
Droom dat armoede niet meer bestaat
Droom van een tijd zonder oorlog en strijd
Droom van de liefde en droom van de vrede
Droom dat gerechtigheid overal heerst
Maar als je droomt, droom dan niet in je bed,
Maar met de hand aan de ploeg, en bid
dat God je krachten geeft om te werken
en de moed voor je droom te sterven,

ROZENKRANS OF FAMILIETIENTJE

Vanaf mijn kindertijd ben ik grootgebracht met het bidden van de rozenkrans. Iedere avond rondom 10 uur gingen we met het hele gezin op de knieën en mocht iedereen zijn tientje voorbidden. Na vijf en een half jaar kwam ik op mijn 17de levensjaar terug van het kleinseminarie en het viel me op dat de sleet erin zat. Mijn vader viel halverwege ieder tientje in slaap en moest bij zijn beurt wakker gemaakt worden. Dan bad hij zijn tien weesgegroetjes zo langzaam dat iedereen zich zat te verbijten en dankte iedereen God op zijn blote knieën als hij klaar was. Mijn moeder had versleten knieën, maar knielde desondanks en moest na de rozenkrans vaak omhoog geholpen worden omdat ze dat zelf nauwelijks kon. Mijn broers en zussen gingen als het even kon vroeg naar bed of kwamen later thuis om maar niet mee te hoeven bidden. Je meisje of vriend nam je niet mee omdat je je hoogst opgelaten voelde als het ritueel weer begon, want iedereen werd ongevraagd geacht mee te bidden. Onderling hadden we wel eens de grootste lol als we naspeelden hoe het er soms aan toe ging. Eigenlijk had iedereen er de balen van, maar ja het waren wel je ouders!

Tijdens een fietstocht naar het putje van Heiloo sprak ik met mijn moeder hierover en zei dat er thuis wel eens een geweldige ruzie zou kunnen komen, omdat iedereen het gedoe meer dan zat was en het een aanfluiting vond. Dat pa en moe hun rozenkrans iedere dag baden oké, maar dat zo dwingend opleggen aan de kinderen en dan met een vader die af en toe in slaap viel en een pijnverbijtende knielende moeder, maakte het rozenkrans bidden tot een lachertje en dat kon toch niet de bedoeling zijn. Mijn moeder schrok hier erg van en zei dat ze erover moest nadenken en eerst met haar biechtvader wilde praten.

Een week later tijdens de afwas vroeg ze hoe ik het rozenkrans bidden dan veranderd zou willen hebben. Ik kon haar wel zoenen, want ik wist hoeveel moeite haar dit gekost moest hebben. Al pratende kwamen we tot de volgende oplossing: iedereen zou zijn best doen om mee te bidden als hij kon. Het zou beperkt blijven tot één tientje en alleen een extra tientje met speciale intentie bijv. bij overlijden, ernstige ziekte of uit dankbaarheid bij een feest bijv. huwelijk, geboorte of slagen voor een examen. Ikzelf heb er toen persoonlijk bij gezegd dat als mijn moeder het waagde om te gaan knielen tijdens het bidden, ik zou opstappen en stoppen met bidden, omdat ik het spotten met haar gezondheid vond en een gezin met 10 kinderen een gezonde moeder hard nodig had.

Zondag na de hoogmis toen we allemaal om tafel zaten, vertelde moeder wat wij besproken hadden en vroeg of iedereen het er mee eens was. Een zucht van verlichting werd door iedereen geslaakt en vanaf dat moment werd het familientientje de standaard. Zelf ben ik ervan overtuigd dat mijn ouders 's avonds toch nog de rozenkrans op bed baden. Van mijn vader weet ik dat hij de laatste jaren van zijn leven op zijn ziekbed twee rozenkransen per dag bad omdat hij zich daar beter bij voelde. Vermakelijk waren de verhalen als iedereen vertelde dat bij het inruilen van de auto er altijd verstopte rozenkransen gevonden werden op de meest maffe plaatsen: het reservewiel, de asbak, in de gevaren driehoek en de handleiding. Het moet mijn ouders kapitalen gekost hebben. Het laatste jaar in de Kooimeer kon ik mijn

moeder geen groter plezier doen dan soms met haar samen de rozenkrans te bidden. In haar toenemende dementie kon ze de tientjes niet meer tellen en had ze er hulp bij nodig. "Fijn hè, Sjaak ", zei ze dan als we klaar waren.

Het allerlaatste familientje hebben we met broers en zussen samen gebeden in de kerk bij de uitvaart, terwijl we rondom de kist stonden. Toen ik als laatste aan de beurt was, kon ik geen woord meer uit mijn strot krijgen

Sjaak Stegers

PLAATSEN OM TE VIEREN EN GELOVIG SAMEN TE ZIJN

KOOGERKERK

Zondag 19 november

Oecumenische Cantatedienst, aanvang: 11.30 uur

olv ds. Rob Basten

m.m.v Collegium Vocale Camerata olv Gerard Leegwater

Cantate 116(Joh. Seb. Bach): Du Friedefürst, Herr Jesu Christ

Organiste: Susanna Veerman

Zondag 10 december

Oecumenische Cantatedienst, aanvang: 11.30 uur

m.m.v Christelijk Kamerkoor Laudate olv Fred Schaap

o.a. Cantate(D. Buxtehude): Lobet Christen eurer Heiland

Organiste: Susanna Veerman

Zondag 24 december

Oecumenische kerstnachtdienst, aanvang: 22.00 uur

olv. ds. J.J.F. van Melle,

m.m.v Hollands Vocaal Ensemble

olv Jan van Zelm.

Toegang alleen met toegangskaart.

Verkrijgbaar bij Dresspoint Woman Mode, Dorpsstraat 591, Noordscharwoude

LAATDIENSTEN

Serie 1 "Godbeelden"

5 november Marius de Geus

“De Almachtige Vader ‘

Deze traditionele voorstelling van God weerspiegelt de patriarchale verhoudingen in de oud-oosterse samenleving, waarin het Christendom ontstond. Hoe zien wij dit tegenwoordig? Wat zegt de bijbel eigenlijk over 'almacht'?

Aanvang 12 uur Kapelkerk, Laat

3 December - Annerien Groenendijk

Een exclusief mannelijk godsbeeld past niet meer in onze wereld. In de bijbel staan ook allerlei vrouwelijke godsbeelden. We gaan op zoek naar een echt 'inclusieve', dat is man- en vrouwvriendelijke geloofstaal.

Kerstviering 24 December

Een bijzondere viering met veel muziek; onder meer uitvoering van het Klein Kerstoratorium (tekst Huub Oosterhuis /muziek Antoine Oomen) door het Laatkoor en instrumentale en vocale solisten.

MICHAELSKERK TE OOSTERLAND, WIERINGEN

Vrijwel alle 1e zondagen van de maand door het jaar, behalve de zomermaanden, allen om 10.30 uur.

1 oktober 'de zonde der traagheid'

5 november, tevens allerheiligen/allerzielen 'de deugd der bescheidenheid'.

3 december (geen tekst beschikbaar)

WESTFRIESE EKKLESIA WOGNUM

Hervormde Kerk, Raadhuisstraat 15, aanvang 11 uur

19 november Elia op de Horeb 1 Koningen 19

Alex van Heusden
17 december Elia en oorlog met Aram 1 Koningen 20
Hester Smits

TAIZÉ-VIERING

Evenals vorig jaar organiseert de Raad van Kerken in de Schermer een Taizé-viering op 29 Oktober om 19.30 uur in de R.K.Kerk in Schermerhorn.
Het thema is dit keer: Vriendschap

NIEUWETIJDSDENKEN HEERHUGOWAARD

“Geloof in God vanuit het hart”

26 oktober: “Wie waren de Katharen?” Bram Moerland
23 november: “Spirituele en religieuze beleving bij het sterven.”
Nicoline Letterboer
25 januari 2007: “God, de schat in de akker van je leven.” Aart Mak

De avonden vinden plaats in de Exoduskerk, Ruysdaelstraat 53, Heerhugowaard.
Vanaf 19.45 is er koffie en thee.
De avond duurt van 20.00 tot 22.15 uur.
De kosten zijn €5.- per avond (incl. koffie of thee)

VAN SOEKKOT TOT SIMCHAT TORA:

In de schuilhut op weg naar een nieuw begin.

Na het joodse Nieuwjaar (23 sept. 2006) en Grote Verzoendag (2 okt.) zitten de Joden in een loofhut (soekka) Loofhuttenfeest (7-14 okt.) te vieren op weg naar het einde van de najaarsfeesten: de Vreugde om de Tora (Simchat Tora: 15 okt.). Alle feesten zijn oorspronkelijk oogstfeesten. De loofhut werd gebruikt door de wijnbouwer die in zijn wijngaard wilde

overnachten en werd gemaakt van natuurlijke materialen die in de omgeving waren te vinden. Vandaag de dag worden ze nog steeds van die materialen gemaakt. Zelfs op balkons (in Amsterdam b.v.). De sterrenhemel moeten wel gezien kunnen worden.

En ander uiterlijk kenmerk is de loelaf, een bundel van “mooie boomvruchten, palmtakken, twijgen van dicht bebladerde bomen en van beekwilgen” (Lev. 23,10). De boomvrucht zou een citroenachtige vrucht zijn die in het hebreuws etrog heet en de “twijgen van dicht bebladerde bomen” zouden myrtetwijgen zijn. Er is altijd geprobeerd aan het feestboeket een symbolische betekenis te geven, zoals in een vroegrabbijnse preek:

De etrog geeft geur en smaakt goed.

Zo zijn de joden, die kunnen bogen op goede daden en op geleerdheid.

De palm heeft vruchten die goed smaken, maar niet geuren.

Zo zijn de joden die kunnen bogen op geleerdheid, maar niet op goede daden.

De myrte geurt heerlijk, maar heeft geen smaak.

Zo zijn de joden die kunnen bogen op goede daden, maar niet op geleerdheid.

De beekwilg tenslotte geurt niet en smaakt ook niet goed.

Zo zijn de joden, die noch op geleerdheid, noch op goede daden kunnen bogen.

Daarom zegt de Levendige: “Het is toch niet mogelijk, met hen op te houden. Daarom moeten ze een bundel en een verbond vormen, zodat de een voor de ander verzoening kan bewerken.”

In Lev. 23,10 staat dan ook (heel letterlijk): “Neem uzelf op de eerste dag de vrucht, de prachtboom enz.” Dat betekent dus inderdaad: “Neem uzelf!”

(Het volk neemt zichzelf in de hand.)

Het bouwen van een soekka is een religieuze handeling, mizwe in het hebreuws. De bijbel verlangt dat men zeven dagen in de buitenlucht doorbrengt. In Israël is dat te doen, in een land als

Nederland niet. In dergelijke landen poogt men zoveel mogelijk maaltijden in de open lucht te nuttigen.

De najaarsfeesten eindigen met Simchat Tora: De Vreugde om de Tora.

Er zijn vele feesten/gedenkdagen waarop een begin herdacht/gevierd wordt.

(Nieuwjaarsdag, Pesach, het begin van de maand) Op Simchat Tora wordt een ander einde en begin gevierd: Op deze dag wordt het laatste hoofdstuk van de Tora (Deuteronomium 34: de dood en begrafenis van Mozes) gelezen.

Meteen daarop wordt er begonnen met het begin van de Tora: Beresjiet (Genesis). Dit om aan te geven dat de Tora nooit eindigt. Er is geen einde en geen begin!

Dit gebeurt op een feestelijke manier: Zoals er op iedere sabbat een vijftal mensen opgeroepen worden om een stuk uit de Tora te lezen, worden op Simchat Tora alle kinderen opgeroepen om onder een Talliet (gebedskleed) de zegenspreuken mee te spreken. Degene die dan de laatste drie verzen van de Tora spreekt wordt de Chatan Tora (Bruidegom van de Tora) genoemd en degene die de eerste verzen van Beresjiet spreekt wordt de Chatan Beresjiet (Bruidegom van Genesis) genoemd. Om die reden wordt een vreugdedans met de Torarollen gemaakt, kinderen krijgen snoepgoed en de beide "bruidegommen" zorgen voor een goed gevulde tafel na de dienst.

Cor Smit

SPONSORTOCHT VIERDAAGSE VOOR SRI LANKA

Wat kan het vreemd lopen allemaal! Toch was het hartverwarmend te ervaren hoe veel mensen reageerden. Zelfs toen ik de vierdaagse in één dag wist te lopen bleven mensen positief. Het heeft wel lang geduurd voor het totale bedrag duidelijk werd, maar soms gaat dat zo. In ieder geval ziet het er naar uit dat in totaal bijna 900 Euro overgemaakt kan worden

naar het weeshuis in Sri Lanka. Het is bijna onmogelijk iedereen persoonlijk te bedanken, want voor de één is 2 Euro net zo waardevol als 52 Euro voor de ander. Bovendien is mijn geheugen voor namen spreekwoordelijk slecht. Het gaat mij vooral om kwetsbare mensen die hulp kunnen gebruiken. Voor de kinderen in het weeshuis betekenen beide bedragen meer mogelijkheden voor hun toch kwetsbare toekomst. Ik ben blij hierbij een kleine rol te hebben mogen spelen. Mijn devies is "ora et labora" en U heeft het tweede gedeelte voor uw rekening genomen. Gods aanwezigheid werkt door de handen van liefhebbende mensen.

VERTROUWEN

We weten
dat een van de meest verwerpelijke zaken is
om wantrouwen te zaaien en te bevorderen,
en dat daarentegen vertrouwen,
waar dat maar enigszins mogelijk is,
versterkt en geëist moet worden.
Het vertrouwen zal altijd
een van de grootste, zeldzaamste
en meest gelukkig makende geschenken
van het menselijk samenleven blijven.

Dietrich Bonhoeffer

E-MAIL EN WEBSITE

Wenst u de nieuwsbrief vanaf de volgende editie via de e-mail te ontvangen, stuur dan een e-mail naar.

dionysiusgroep@quicknet.nl ovv. Nieuwsbrief IGD per mail.

U wordt dan opgenomen in ons mail bestand.

U kunt zelf aangeven of u de nieuwsbrief via de e-mail **en** via de post wilt blijven ontvangen.

Of alleen via de e-mail kan natuurlijk ook.
Wij kunnen u ook snel op de hoogte houden van de laatste ontwikkelingen.
De nieuwsbrief staat verder altijd op onze site in pdf format.
De website van de IGD: www.dionysiusgroep.nl

FINANCIËN

De Stichting Initiatiefgroep Dionysius (Stichting I.G.D.) heeft geen lidmaten zoals een regulier kerkgenootschap en is voor gemaakte onkosten voornamelijk op uw giften aangewezen.

De belastingwetgeving heeft bepaald, dat giften gedaan aan kerkelijke, levensbeschouwelijke, charitatieve, culturele, wetenschappelijke of anderszins algemeen nut beogende instellingen aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. De Stichting I.G.D. voldoet aan deze voorwaarde. De drempel voor giften bedraagt 1% van het verzamelinkomen (= inkomens van box 1, 2 en 3 tezamen), het meerdere is derhalve als aftrekpost te benutten.

Overweegt u een (jaarlijkse) bijdrage te doen, doe dit dan in november of december van het jaar, de gift 'loopt' dan nog mee bij het doen van aangifte over hetzelfde belastingjaar !!

Het bankrekeningnummer is 38.69.69.965 t.n.v. Stichting I.G.D. te Heerhugowaard.

COLOFON

Aan deze dertiende nieuwsbrief werd meegewerkt door Sjaak Stegers, Theo Veldman, Annemiek Luken, Peter Appel, Hans Kuipers, Cor Smit. Verder verzamelden wij informatie over de Koogerkerk, Laatdiensten etc..

Wij danken onze trouwe bezorgers voor het steeds weer rondbrengen van de IGD-nieuwsbrief.

